

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ærumnæ D. N. Jesu Christi

Thomé <de Jesus>

Monachii, 1676

Exercitium de tolerantia ingratitude Judicæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45834)

EXERCITIUM
De Tolerantia ingratitude Judaicæ.

I.

*Cor Domini
IESU.*

I Tanc, bone JESU! nullum est genus afflictionis, quod subire non velis? super omnes ærumnas propter nos exantlatas, etiam sufferre dignatus es, ut omnes tibi essent ingrati, & beneficiis inimici tui uterentur pro instrumento ingratitude? benedictus sit amor, qui te fecit hæc pati! O purissime & suavissime JESU! sine me inspicere penetralia tui cordis. Ex una parte non est ullus, qui ingratitude pro suis beneficiis possit sentire magis, quam tu; vel imaginari sibi, quantum ea molestiæ tibi attulerit: ex altera, cum videatur ingratitude sicari debuisse omnis affluxus beneficiorum in posterum; in pectore tuo scaturiunt majore copiâ & impetu erga illos ipsos, qui ea recusant; & cum videntur obstruere venas illorum, erumpunt undique fontes uberiores bonorum. Adoro te, cor divinum! quis meretur amari, nisi tu, abundans in amando, abundans in benefaciendo, abundans in sufferenda omni ingratitude? Nemo potest vincere magnitudinem, & bonitatem cordis istius. Vides ob oculos tuos extremam ingratitude, quâ conantur annihilare tua bona divina, & elevare beneficia omnia, pro quibus tibi rependunt injurias, despectus, tormenta, & mortem. Insurgunt contra te membra, quæ sanasti; corda, quæ docuisti: nec tamen siccatus est fons bonitatis, quæ profluit ex hoc divino pectore, neque exinguitur fornax amoris, quo flagras; neque ipsis ingratis spem adimis majorum, ad quæ illos invitas, beneficiorum. O fons omnis boni! quid possunt hi desiderare amplius, cum te habeant? aut quid causæ est, ut tibi ingrati non sint? Cum non haberent, quod manducarent, tu eos saturabas: cum quid eis deerat, tu non exspectabas, donec à te peterent, sed ultro succurrebas. In te medicum habebant & apothecam divinorum medicamentorum pro corpore & anima: tu sedabas illis tempestatem maris: tu dæmones ejiciebas: coram te saltabant claudi & paralytici, & multos tactu sanabas: tu tradebas eis sinceram doctrinam legis divinæ: tu reos illorum liberabas à

pœna:

pœna: tu peccata condonabas: quid ergo poterat illis unquam deesse?

II. Regina Austri multò majore ratione ad te, quàm ad Salomonem diceret: *Beati viri tui, & beati servi tui, qui stant coram te semper, & audiunt sapientiam tuam: eò, quòd dilexit Dominus Israël, constituit te regem, ut faceres judicium & justitiam.* 3. Reg. 10. 5. Viderat hæc regina solùm externa quædam bona, quæ mirabatur: in te, bone Jesu! vidisset potentiam divinam, sapientiam divinam, amorem divinum, & omnia bona divina. Et si gens illa fuit amata, quòd Salomonem regem haberet; quid ergo cogitandum, quòd habeat te? Et nihilominus, ne unam quidem gratiam agnoscunt ista corda ingrata, sed malunt potius vilia & terrena, quàm te: nec cessabit eorum ingratitude, quoad à suis oculis te removeant, & interimant. Etiamnum plenæ sunt eorum plateæ, domus & regiones beneficiis tuis, & nihilominus te repudiant. Ah mi bone Jesu! cur non adimis eis vitam, sanitatem, & omnia bona, quæ largitus es, cum nullam tibi gratiarum referant actionem, ac dona tua contempnant! Adoro cor hoc tam suave, pro his, qui te repudiant, & pro afflictione, quam sentis ex eo. Aperi, Domine, in meo spiritu fontem amoris, & ostende mihi radios tuæ lucis; ut possim agnoscere hoc malum ingritudinis, & hoc bonum pectoris tui divini. Fac, Domine, amem, quod video in te, & horream hoc, quod repudiat te. Quid est enim, cur te dimittam? O quàm verum est hoc, quod tu dixisti, Domine, eos, qui non volunt recipere te, qui de cælo in nomine Patris tui venisti, plenus cælestibus bonis, recepturos obviis ulnis quemlibet alium, qui in suo nomine venit ad deceptionem eorum, & interitum: æstimant se pluris, quàm te; pluris mundum, quàm bona tua; pluris desideria sua, quàm tua dona: & vitam cum morte æterna mutabunt. Tu sentis mala eorum, & condoles; ipsi verò acquiescunt in illis. Atque ita, si comparentur inter se cogitationes ac sensus, illi non habent id, propter quod pereunt; & tu propter ipsos affligeris. Benedictus sit semper, & laudatus hic amor tuus infinitus & æternus.

III. Sed eheu mi Domine! pie & magne Tolerator cordium ingratorum! habeo semper, quod apud te plangam, & no-

*Depl. ratio
nostra in
gratitudi-
nis.*

*Commen-
datio boni-
tatis divi-
nae.*

vorum & veterum malorum : antiquarum & renovatarum plagarum, quas tu solus potes sanare. Ego Domine, quamvis te non viderim in carne, credo tamen in spiritu, quòd omnibus, quæ fecisti in terra, infinitorum pro me thesaurorum abyssos condideris. Nam æquè pro me solo natus es, ac pro aliis omnibus : & sicut tu finem non habes, ita nec opera, merita & virtus tua unquam poterunt exhauriri vel absumi : omnia reservantur integra pro me : ex his gratiis vivo, his sustentor, gubernor, sum & spero credòque id, quod nondum video. Licet autem tu sis talis cum his, quæ habes pro me ; ego tamen omnium hominum sum ingrattissimus, & inobservantissimus beneficiorum tuorum. Quomodo, mi Deus, assisto coram te ? quomodo audeo aperire oculos ad videndum te ? Ah Domine, quid mereor, si miserationes tue insurgant contra me, omnia beneficia tua condemnent me, universa bonitas tua me confundat, & quæ pro remedio mihi præparasti, me fugent & abigant à te ? quid obsequii tibi præstiterunt hi oculi, hæc lingua, hæc aures, hæc membra totius corporis mei, hæc facultates animæ, hic intellectus, hæc memoria, hæc voluntas, hæc anima, & hic miserabilis peccator ? vel hæc injuriæ, quas admisi contra te ? quas tibi laudes & gratias reddidi pro cælo, pro terra, pro elementis, pro vita & bonis temporalibus, quæ mihi largitus es ? Imò quando non malè sum usus omnibus, cum summa ingratitude, & offensa tua ? Jam si intravero paternum torrentem bonorum spiritualium, quæ mihi dedisti & promisisti, & ego perdidici, neglexi, quid me fiet, cum judicaveris ? O me miserum atque perversum ! quid mecum jam foret, nisi me respexisses eadem misericordiâ, quâ pro ingratis es mortuus ? Quando mi Deus, me visitasti suavi tuâ præsentia ; cum anima mea caperetur tua pulchritudine ; cum gravis illi esset res omnis, quæ avocabat à te ; cum nihil aliud sentiret magis, quàm necessitatem curandi corpus ac negotia terrena ; quid tunc videbam in te, Domine, cur tam citò te relinquerem, obliviscerer tui, oblitus distraherer in alios amores, ita distractus repellerem veritates mihi perspectas ? Tu quidem nihil amittebas de tuo, sed nec illa, quæ extra te sectabar, desinebant esse vilia & mutabilia, Quam ergo
tum

tum causam habui, te commutandi cum rebus, in quibus id non inveni, quod mihi tu communicas, cum adjungo me tibi? Quando verò poenitens errorum ad te reversus fui, tu statim me recepisti, statim es consolatus, & veniâ donâsti. Scivi, extra te nihil esse mihi opis aut remedii; & solùm adhærendo tibi posse salvari: quid igitur inveni in aliis rebus, quæ me separabant à te, ut reverterer ad eas te offendendo? O quàm me miserabilem reperio coram te, Deus meus!

NB. *Hic in particulari recense beneficia DEI singularia, & peccata, quæ tibi condonavit; tentationes & pericula, è quibus te eripuit: & quo modo semper sis reversus ad vomitum. Et istud quidem cum magna humilitate, dolore & cognitione tui ipsius. Tum perge cum Davide Psal. 50. dicendo:*

IV. *Tibi soli peccavi, quia te solum amare debui. &c. ut vincas misericordiâ tuâ, cum judicâris de tolerata nostra ingratitude. Ecce enim in iniquitatibus conceptus, & ideo ad eas propensus sum: quod te commovit hæctenus ad misericordiam. Ecce enim veritatem dilexisti; cum nos mentiamur tibi bonis propositis, quæ toties violamus. Sed tu mihi manifestâsti incerta & occulta sapientiæ tuæ, quâ invenisti modum tui humiliatione me sublevandi, tuis meritis me ditandi, & tua passione meas ingraticudes compensandi. Unde confido, quòd asperges me hyssopo sanguinis tui, & super nivem dealbabis. Auditui meo, &c. usque ad Docebo iniquos, &c.*

V. *Ditissima Regina cæli, Gloria pulcherrima paradisi, Puritas humanæ naturæ, Decus nostræ humilitatis! sicut in te gratia nunquam fuit otiosa, & per hoc sunt incomparabiles divitiæ cælestium tuorum bonorum; ita te Deus constituit perfectum remedium, & auxilium miseriarum nostrarum. Adjuva me, Domina, adjuva hunc ingratum, & meritum excludi ab omni bono. Admittar iterum per te in domum & amorem Domini, qui tam perfectam te fecit: & confirmer in illa, ut non ampliùs possim ejus oblivisci. O Cives cæli, securi divitiarum vestrarum, habete compassionem cum inconstantia & periculis nostris, qui adhuc peregrinamur in hac valle miseriarum. Impetrate mihi jugem*

jugem memoriam, & desiderium eorum bonorum; ut nauseem ista terrena, nec amplius muter, solum ad consortium vestrum anhelans. Amen.

ÆRUMNA XXV.

De Ferventi desiderio Passionis, quod Dominus noster JESUS Christus habebat, ac simul de humano Timore ejusdem.

I.

*Amor Christi
sibi summa
tortura
ejus.*

Antus fuit zelus amoris, qui in pectore Domini flagrabat pro gloria Patris æterni, quam suâ morte toto mundo diffusurus; proque doctrina & veritate cælesti à se tradita, quam passione sua confirmaturus; ac denique pro Redemptione ac salute animarum, quam sanguine suo ad finem perducturus erat; ut, quamdiu vixit in hoc mundo, non habuerit sæviorem tortorem sui dulcissimi spiritus, quam hunc suum Amorem, non ferentem differri, quod desiderabat tantopere; facientemque, ut præsentiret ea, quæ sibi perpetienda sciebat: ut ita cruciatus, quo res tantas confici oportebat, diuturnior & plenior esset maximorum meritorum, quibus redimendi fuimus; & nos intelligeremus, non à casu sed ex antiquo amore, multaque deliberatione mortem ejus & passionem tam acerbam provenisse, quam tantopere desideraverat, ac differri tam graviter tulerat. Neque ideo levior Passio fuit, quod non ultra 20. circiter horas duraverit; quia non tunc solum eam sensit, sed toto tempore vitæ suæ; dum eam, stimulante amore, & ad vivum repræsentante, naturæ humanæ sensu pertimuit.

*Continuata
per totam
vitam.*

II. Ac de ista quidem re partim actum jam est, in principio Incarnationis Domini, partim agetur infra de Agonia in horto: nam in utero matris scaturiebant fontes dolorum. In horto plenâ cataractâ ruit impetus mortis istius amaræ; & utraque merito seorsim consideratur, ob nonnulla peculiariora, quæ ibi cernuntur: sed & continuatio fluminis istius per 33. annos, in amplissimo sinu cordis divini, sitientissimi dolorum, simul & sentientissimi,